

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 września 2018 r.

Pozycja 141

POSTANOWIENIE

z dnia 7 lutego 2017 r.

Sygn. akt Ts 372/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.T. w sprawie zgodności:

art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, ze zm.) w związku z § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.) z art. 2 w związku z art. 45 w związku z art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

- 1) podjąć zawieszone postępowanie,
- 2) odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez adwokata skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 listopada 2015 r. (data nadania), R.T. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa) w związku z § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.; dalej: rozporządzenie z 1983 r.) z art. 2 w związku z art. 45 w związku z art. 67 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

2.1. Decyzją z 4 grudnia 2014 r. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (dalej: organ rentowy) odmówił skarżącemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 i art. 32 ustawy emerytalno-rentowej w związku z § 4 rozporządzenia z 1983 r., gdyż nie udo-

wodnił (do 1 stycznia 1999 r.) wymaganego piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

2.2. Wyrokiem z 17 lutego 2015 r. (...) Sąd Okręgowy w P. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił odwołanie skarżącego od wskazanej wyżej decyzji organu rentowego i przyznał prawo do emerytury od 1 listopada 2014 r. Sąd uznał, że wykonywana przez skarżącego w okresie od 20 czerwca 1972 r. do 27 lutego 1993 r. praca na stanowisku „geodeta w rolnictwie zatrudniony w terenie”, o którym mowa w punkcie 13 poz. 4 działu I wykazu B załącznika nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRLiGŻ Nr 2, poz. 4; dalej: zarządzenie z 1988 r.).

2.3. Po rozpoznaniu apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w R. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 30 lipca 2015 r. (...) zmienił orzeczenie sądu pierwszej instancji w ten sposób, że odwołanie skarżącego oddalił.

3. Zdaniem skarżącego kwestionowane przepisy naruszają zasadę demokratycznego państwa prawnego w powiązaniu z prawem do sądu oraz prawem do zabezpieczenia społecznego w ten sposób, że wyłączają możliwość uzyskania prawa do emerytury w wieku obniżonym przez pracowników wykonujących pracę na stanowisku „geodeta w rolnictwie zatrudniony w terenie”, które zostało ujęte w punkcie 14 poz. 4 działu I wykazu B załącznika nr 1 do zarządzenia z 1988 r.

4. W piśmie procesowym, wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 7 grudnia 2015 r. (data nadania), pełnomocnik skarżącego poinformował, że skarżący 13 października 2015 r. wniósł od wyroku Sądu Apelacyjnego w R. z 30 lipca 2015 r. skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego.

Działając na podstawie art. 51 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.), w 16 grudnia 2015 r. Trybunał Konstytucyjny ustalił, że 20 listopada 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga kasacyjna skarżącego, która została zarejestrowana pod sygn. (...).

Postanowieniem z 12 stycznia 2016 r. Trybunał Konstytucyjny zawiesił postępowanie w przedmiocie wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej do czasu zakończenia postępowania kasacyjnego przed Sądem Najwyższym na podstawie art. 67 ustawy o TK z 2015 r.

Pismem z 13 października 2016 r. Przewodniczący III Wydziału Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego poinformował Trybunał Konstytucyjny, że Sąd Najwyższy postanowieniem z 5 lipca 2016 r. w sprawie III UK 249/15 odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżącego od wyroku Sądu Apelacyjnego w R. z 30 lipca 2015 r.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W dniu 3 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p.TK). Zgodnie zaś z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074; dalej: przepisy wprowadzające) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie u.o.t.p.TK stosuje się przepisy tej ustawy.

2. Stosownie do art. 180 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.), który ma odpowiednie zastosowanie do postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym na zasadzie art. 36 u.o.t.p.TK, zwieszane postępowanie podejmuje się z urzędu, gdy toczące się równolegle inne postępowanie sądowe (które może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy) zostanie prawomocnie zakończono.

Postanowieniem z 5 lipca 2016 r. (...) Sąd Najwyższy – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżącego od wyroku Sądu Apelacyjnego w R. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 30 lipca 2015 r. (...). Tym samym wskazane orzeczenie sądu drugiej instancji utrzymało walor prawomocności i stanowi w dalszym ciągu ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 w związku z art. 53 ust. 2 pkt 2 u.o.t.p.TK (poprzednio: art. 64 w związku z art. 65 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o TK z 2015 r.).

3. Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymaganiom, a także czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK.

4. W niniejszej sprawie skarżący zakwestionował art. 184 i art. 32 ustawy emerytalno-rentowej (tj. przepisy dotyczące świadczeń emerytalnych w obniżonym wieku) w związku z § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia z 1983 r. (regulujące materię zawodów, których wykonywanie uprawniało do wcześniejszego przejścia na emeryturę). Jako wzorce kontroli skarżący powołał art. 2 w związku z art. 45 w związku z art. 67 Konstytucji.

5. Trybunał stwierdza, że merytoryczne rozpoznanie analizowanej skargi konstytucyjnej byłoby niedopuszczalne.

6. Na wstępie Trybunał uznał za celowe przypomnieć, że w judykaturze utrwalone jest stanowisko, że tzw. regulacje resortowe, o których mowa w – niezaskarżonym w niniejszej sprawie – § 1 ust. 2 rozporządzenia z 1983 r., nie stanowią źródła prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji, a określenie stanowisk w tych aktach ma znaczenie techniczne i nie jest rezultatem tworzenia, tylko stosowania prawa. Zarządzeniom resortowym przypisuje się charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Mogą one więc być pomocne przy dokonywaniu wykładni oraz kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia z 1983 r. (zob. postanowienia SN z: 22 marca 2012 r., sygn. akt I UK 403/11, „Legalis”; 14 lutego 2008 r., sygn. akt I UK 313/07, „Legalis” oraz 26 maja 2011 r., sygn. akt II UK 356/10 „Legalis”, a także wyrok SA w Gdańsku, sygn. akt III AUA 573/09, OSA w Gdańsku 2010, nr 1, poz. 5). Oznacza to, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazie A załącznika do rozporządzenia z 1983 r. nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalno-rentowej. Jednakże w przypadku, gdy rozporządzenie określa stanowisko pracy w sposób ogólny, a zarządzenie resortowe uściśla charakter pracy lub obsługiwane urządzenie, to wówczas nie dochodzi do przekroczenia granic regulacji wskutek ustalenia, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku wskazanym w rozporządzeniu, a stypizowanym w przepisach resortowych. Odmienne ocenia się wykraczanie w wykazach resortowych poza materię rozporządzenia Rady Ministrów i ustanawianie zupełnie nowych stanowisk pracy. Natomiast brak w zarządzeniu danego stanowiska pracy, wymienionego w rozporządzeniu, w żadnym razie nie pozbawia możliwości przyznania prawa do emerytury. Podsumowując, zarządzenia resortowe nie stanowią źródła prawa,

a więc nie można z nich wywodzić uprawnień emerytalnych, ale na etapie stosowania prawa dopuszcza się posilkowanie ich treścią dla wykładni i właściwej kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia z 1983 r. (por. wyrok SA w Łodzi z 10 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 1541/13, „Legalis”).

Jeżeli zatem, jak miało to miejsce w przypadku skarżącego, w wykazie A załącznika do rozporządzenia z 1983 r. wskazuje się w odpowiednim dziale ogólnie jakiś rodzaj prac, to uprawnione jest poszukiwanie we właściwym wykazie resortowym, jakie konkretnie stanowiska pracy wypełniają pojęcia użyte w tym wykazie; niedopuszczalne jest natomiast kreowanie na poziomie tzw. zarządzeń resortowych stanowisk, które wykraczają poza ramy określone w przywołanym rozporządzeniu (por. przywołany wyrok SA w Łodzi w sprawie III AUa 1541/13).

7. Odnosząc się do zarzutu niezgodności zaskarżonych w niniejszej sprawie przepisów z art. 67 ust. 1 Konstytucji, Trybunał zwraca uwagę na to, że regulacja ta (stanowiąca w niniejszej sprawie jeden z „wzorców podstawowych”) ma przede wszystkim znaczenie odsyłające, gdyż „zakres i formy zabezpieczenia społecznego” określić ma ustawa. Zatem poza wskazaniem podstawowych sytuacji, w których obywatelowi musi przysługiwać prawo do zabezpieczenia społecznego (określenie poziomego zakresu tego zabezpieczenia), ustalenie spraw pozostałych zostało powierzone ustawodawcy zwykłego (por. L. Garlicki, uwaga 8 do art. 67 Konstytucji, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 1999-2007). Oznacza to, że rzeczywisty zakres oraz formy zabezpieczenia społecznego – z woli ustrojodawcy – określane są dopiero na poziomie ustawy zwykłej, a tym samym, że to ustawodawcy zostaje pozostawiona daleko idąca swoboda regulacyjna. Wynika to ze złożoności problemu zabezpieczenia społecznego, powodującej, że nie da się konstytucyjnie zadekretować żadnego precyzyjnego modelu zabezpieczenia społecznego. W wyroku z 6 lutego 2002 r. w sprawie SK 11/01 (OTK ZU nr 1/2002, poz. 2) Trybunał wskazał, że „z art. 67 ust. 1 [Konstytucji] nie da się wyprowadzić konstytucyjnego prawa do jakiegokolwiek konkretnej postaci świadczenia”. W orzecznictwie wielokrotnie też podkreślano, że w kognicji Trybunału Konstytucyjnego nie leży ocena trafności bądź celowości rozstrzygnięć parlamentu w zakresie spraw związanych z zabezpieczeniem socjalnym (zob. np. wyroki TK z: 22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK ZU nr 5/1999, poz. 100; 20 grudnia 1999 r., K 4/99, OTK ZU nr 7, poz. 165; 12 września 2000 r., K 1/00, OTK ZU nr 6/2000, poz. 185 oraz 4 grudnia 2000 r. w sprawie K 9/00, OTK ZU nr 8/2000, poz. 294).

Swoboda regulacyjna ustawodawcy zwykłego ma więc szeroki charakter. Rzutuje to na sposób pojmowania dopuszczalnego zakresu ograniczeń prawa do zabezpieczenia społecznego. Ustawodawca musi szanować normatywną treść art. 67 Konstytucji, ale ma ona bardzo ogólny charakter, ponieważ szczegółowe unormowanie „form i zakresu” zabezpieczenia społecznego (w tym emerytalnego) należy do ustawy zwykłej (por.: L. Garlicki, *op.cit.*; postanowienie TK z 25 lipca 2013 r., Ts 199/10, OTK ZU nr 4/B/2013, poz. 300).

Inna sytuacja występuje natomiast w razie naruszenia „istoty” zabezpieczenia społecznego przez prawodawcę. W wyroku z 8 maja 2000 r. w sprawie SK 22/99 (OTK ZU nr 4/2000, poz. 7) Trybunał stwierdził, że „[ś]wiadczenia emerytalno-rentowe stanowią z całą pewnością formę realizacji gwarantowanego w art. 67 ust. 1 Konstytucji prawa do zabezpieczenia społecznego. Przy kształtowaniu zakresu tego prawa ustawodawca musi uwzględnić wynikający bezpośrednio z zasady sprawiedliwości społecznej postulat zachowania słusznych, sprawiedliwych proporcji pomiędzy wielkością emerytury, będącej z samej nazwy świadczeniem »zasłużonym«, a rozmiarami »zasługi« wyznaczonymi przede wszystkim przez długość okresu aktywności zawodowej prowadzącej do nabycia prawa do emerytury oraz dochody osiągnęte w ramach tej aktywności. Ustawodawca związany jest także wynikającym

z zasady równości obowiązkiem jednakowego traktowania świadczeniobiorców charakteryzujących się jednakową cechą istotną”.

Natomiast w niniejszej sprawie nie doszło do ingerencji w „istotę” prawa skarżącego do zabezpieczenia społecznego. Skarżący ma prawo do emerytury w powszechnym systemie emerytalnym po osiągnięciu wieku, o którym mowa w art. 24 ust. 1b pkt 13 ustawy emerytalno-rentowej.

W świetle wyżej przedstawionych okoliczności zarzut skarżącego co do naruszenia art. 67 ust. 1 Konstytucji przez art. 184 i art. 32 ustawy emerytalno-rentowej w związku z § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia jest oczywiście bezzasadny.

Po pierwsze bowiem – istotą systemu zabezpieczenia emerytalnego jest zasada wzajemności, zgodnie z którą „wysokość świadczenia emerytalnego (rentowego) zależy od udziału ubezpieczonego w jego tworzeniu” (wyrok SN z 29 marca 2006 r., sygn. akt II UK 115/05, „Lex” nr 243979; zob. też postanowienia TK z: 9 stycznia 2012 r., SK 9/11, OTK ZU nr 1/A/2012, poz. 6 oraz 25 lipca 2013 r. w sprawie Ts 199/10).

Po drugie – jak podkreślał Trybunał Konstytucyjny w swoim dotychczasowym orzecznictwie, przy tworzeniu przepisów dotyczących świadczeń emerytalnych „ustawodawca musi uwzględnić wynikający bezpośrednio z zasady sprawiedliwości społecznej postulat zachowania słuszných, sprawiedliwych proporcji pomiędzy wielkością emerytury, będącej z samej nazwy świadczeniem »zasłużonym« a rozmiarami »zasługi« wyznaczonymi przede wszystkim przez długość okresu aktywności zawodowej prowadzącej do nabycia prawa do emerytury oraz dochody osiągane w ramach tej aktywności” (powołany wyrok TK w sprawie SK 22/99; zob. także wyroki TK z: 6 grudnia 2005 r., SK 33/04, OTK ZU nr 11/A/2005, poz. 130; 11 grudnia 2006 r., SK 15/06, OTK ZU nr 11/A/2006, poz. 170; 13 grudnia 2007 r., SK 37/06, OTK ZU nr 11/A/2007, poz. 157 oraz 12 lutego 2008 r., SK 82/06, OTK ZU nr 1/A/2008, poz. 3). Co do zasady nie jest wykluczone ograniczanie „rozpiętości wysokości świadczeń w porównaniu z rozpiętością wysokości zarobków i składek”, pod warunkiem że wysokość emerytury nie będzie „nadmiernie” odbiegała od wkładu ubezpieczonego w tworzenie krajowego funduszu ubezpieczeń społecznych (przywołane postanowienie TK w sprawie SK 9/11; zob. też wyroki TK z: 22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK ZU nr 5/1999, poz. 100; 7 lutego 2006 r., SK 45/04, OTK ZU nr 2/A/2006, poz. 15 oraz 24 kwietnia 2006 r., P 9/05, OTK ZU nr 4/A/2006, poz. 46).

Po trzecie – należy przypomnieć, że Konstytucja nie gwarantuje tego, by zasady przyznawania świadczeń z ubezpieczenia społecznego (a w szczególności – świadczeń przyznawanych w ramach odstępstwa od regulacji powszechnych) pozostawały niezienne (zob. postanowienie TK z 12 kwietnia 2016 r., Ts 2/15, OTK ZU poz. 322/B/2016).

Po czwarte – Konstytucja nie kreuje „bezwzględnego” prawa do świadczeń emerytalnych, które stanowiłyby odstępstwo od regulacji powszechnych.

Po piąte – wydane rozstrzygnięcia organu rentowego oraz sądu ubezpieczeń społecznych drugiej instancji wprawdzie nie przyznały skarżącemu prawa do szczególnego świadczenia w postaci wcześniejszej emerytury (na podstawie art. 184 ustawy emerytalno-rentowej), niemniej jednak nie pozbawiły go prawa do zabezpieczenia społecznego na ogólnych zasadach, tj. nie uniemożliwiają mu uzyskanie powszechnego świadczenia emerytalnego, obliczonego na podstawie przepisów rozdziału 4 działu I oraz rozdziału 1 działu II ustawy emerytalno-rentowej.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK w związku z art. 9 ust. 1 przepisów wprowadzających – należało odmówić nadania dalszego biegu analizowanej skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności zaskarżonych przepisów z art. 67 ust. 1 Konstytucji.

8. Odnośnie do zarzutu niezgodności zaskarżonych przepisów z art. 45 Konstytucji Trybunał przypomina, że jedną z podstawowych przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej – zwłaszcza względem powołanego wzorca kontroli – jest wymóg występowania ścisłej relacji (związku) pomiędzy treścią orzeczenia, zaskarżonym przepisem aktu normatywnego a postawionym zarzutem niezgodności tego przepisu z określoną normą konstytucyjną (por. np. postanowienie TK z 10 lipca 2014 r., Ts 224/12, OTK ZU nr 5/B/2014, poz. 385).

Powyższy związek w niniejszej sprawie nie zachodzi. W stanie faktycznym leżącym u podstaw wniesienia analizowanej skargi konstytucyjnej skarżący miał bowiem prawo do złożenia do sądu odwołania od decyzji organu rentowego w przedmiocie odmowy przyznania wcześniejszej emerytury (art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz. U. z 2016 r. poz. 963, ze zm.), z którego skorzystał. Rozpoznanie jego odwołania przez sąd ubezpieczeń społecznych odbywało się w trybie cywilnego postępowania spornego, w którym skarżący mógł przedstawić stosowne środki dowodowe na poparcie swojego stanowiska; miał też zapewnioną możliwość ustosunkowania się do apelacji organu rentowego przedstawionej złożonej od korzystnego dla skarżącego wyroku sądu pierwszej instancji. Ponadto skarżący miał prawo do uruchomienia kontroli kasacyjnej niekorzystnego dlań orzeczenia sądu drugiej instancji, z której również skorzystał. Nieuprawniony jest zatem pogląd, jakoby art. 184 i art. 32 ustawy emerytalno-rentowej w związku z § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia z 1983 r. w jakikolwiek sposób rzutowały na wywodzone z art. 45 ust. 1 Konstytucji prawo do sądu.

Nieadekwatny dla przedmiotu zaskarżenia jest również art. 45 ust. 2 ustawy zasadniczej, zawierający przesłanki wyłączenia jawności rozprawy.

W związku z powyższym – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK w związku z art. 9 ust. 1 przepisów wprowadzających – należało odmówić nadania dalszego biegu analizowanej skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności zaskarżonych przepisów z art. 45 Konstytucji z powodu niedopuszczalności orzekania.

9. Stwierdzenie oczywistej bezzasadności skargi w zakresie zarzutu naruszenia art. 67 ust. 1 Konstytucji oraz niedopuszczalności orzekania w zakresie zarzutu naruszenia art. 45 Konstytucji przekłada się na niedopuszczalność merytorycznej kontroli zaskarżonych przepisów względem art. 2 ustawy zasadniczej. Nie stanowi on bowiem samoistnego źródła praw podmiotowych jednostki, a przez to nie może być samodzielną podstawą kontroli w sprawach skargowych; przepis ten wyznacza jedynie standardy kreowania przez prawodawcę wolności i praw, nie wprowadzając jednocześnie konkretnej wolności czy konkretnego prawa (zob. postanowienie pełnego składu TK z 23 stycznia 2002 r., Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60). O dopuszczalności stosowania art. 2 Konstytucji jako samoistnej podstawy indywidualnej kontroli konstytucyjności prawa nie może też przesądzać okoliczność, że wskazane unormowanie może być samodzielną podstawą orzeczenia wydawanego przez Trybunał w ramach kontroli generalnej. W tym ostatnim przypadku ocena ta nie jest bowiem uwarunkowana istnieniem praw podmiotowych konkretnego podmiotu, naruszonych zastosowaniem przez organ władzy publicznej niekonstytucyjnego przepisu (por. przywołane postanowienie TK w sprawie Ts 199/10).

W związku z powyższym – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK w związku z art. 9 ust. 1 przepisów wprowadzających – należało odmówić nadania dalszego biegu analizowanej skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności zaskarżonych przepisów z art. 2 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy należało postanowić jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.